

Sygn. akt III CZ 17/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

SSA Katarzyna Polańska-Farion

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej Domy Jednorodzinne
w K.

przeciwko M. S. i W. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 maja 2014 r.,

zażalenia pozwanych na wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 stycznia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K.
i pozostawia temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

W zaskarżonym przez pozwanych M. i W. S. wyroku Sąd Okręgowy w K. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 września 2013 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania temu sądowi. Pozwani zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. sąd II instancji, poza wypadkami określonymi w § 2 i 3 tego przepisu, może uchylić wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd I instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd II instancji uznał, iż Sąd I instancji dokonał błędnej oceny prawnej ciężących na pozwanych obowiązków wynikających z art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz. U z 2013 r, poz. 122 ze zm.). To naruszenie prawa materialnego oraz brak wystarczających podstaw do zmiany wyroku w świetle zgromadzonych dowodów było, zdaniem Sądu II instancji wystarczającym powodem do uchylenia wyroku Sądu Rejonowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego dokonał on wykładni art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych i w istocie Sąd II instancji twierdzi jedynie, że wykładnia ta nie jest prawidłowa. W tej sytuacji nie można uznać, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Uchybienie w postaci błędnej wykładni może zostać skorygowane przez Sąd II instancji, który powinien wydać wyrok na podstawie właściwej jego zdaniem wykładni przepisu stanowiącego podstawę prawną orzeczenia. Uznać więc należy, że nie było podstaw do stwierdzenia, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Sąd II instancji wyraźnie też wskazuje, że zebrany materiał dowodowy jest niewystarczający i należy go uzupełnić. Wobec tego sam podkreśla, że nie występuje w rozpoznawanej sprawie potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W rozpoznawanej sprawie, w świetle art. 386 § 4 k.p.c. brak wobec tego było

podstaw do uchylenia wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 września 2013 r. i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Mając na względzie, że zarzut zawarty w zażaleniu pozwanych okazał się zasadny, Sąd Najwyższy, na podstawie 398¹⁵ k.p.c. w związku z art. 394² § 2 k.p.c. i art. 394¹ k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.